

„EDINOST“
Izdanje po trikrat na teden v šestih iz-
danjih ob četrtek, petek, sobota
in nedelja. Zjutranje izdanje iz-
haja ob 6. uri zjutraj, večerje pa ob 7.
uri večer. — Obojno izdanje stane:
za eno leto . . . 1.—, izven Avstrije 1.50
za tri mesece . . . 3.— „ „ 4.50
za pol leta . . . 6.— „ „ 8.—
za vsa leta . . . 12.— „ „ 18.—
Naročnine je plačevati naprej na uredbi
brez priložne naročnine se sprava se
ozira.
Prejemljive številke se dobivajo v pro-
dajalnicah tobaka v Trstu po 3 nč.,
izven Trsta po 4 nč.

EDINOST

Oglasi se računajo po tarifu v petiti; za
naslove s debelimi črkami se plačajo
prestop, kolikor obsega naslovih vrst (za
Poslani, smernice in javne zakvale, za
maši oglasi itd. se računajo po pogodu).

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu
ulica Caserma št. 13. Vsako pismo mora
biti frankovano, ker nefrankovana se
sprejemajo. Recepti se ne vračajo.

Naznaino, reklamacije in oglase spro-
jema izpravitelstvo ulica Melius pla-
cele št. 3, II. nadst. Naročnine in oglase
je plačevati leso Trst. Odrta reklama-
cije se prosto pošiljajo.

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

7 edinstvi je moč.

Javni shod

političnega društva „Edinost“ v Bazovici
dne 27. novembra 1897.
(Zvršetak.)

Predsednik: Predgovornik je omenil
idejo osnutja okrajnega glavarstva za okolico. To
vprašanje je res važno. Lani že smo hodili po
vseh okolicah tej ideji v prilog. Treba pa, da tudi
letos ne pozabimo na to stvar. Predgovornik je
omenil že, da nekaj malega smo vendar dosegli.
Toda mestni magistrat ima še vedno veliko oblasti
v svojih rokah. In to nas tišči še vedno. Mi ne
smemo mirovati, dokler ne dosežemo popolne pra-
vice. Ponavljati moramo torej svoje zahtevo o
vsaki priliki. Na shodih pri sv. Ivanu in na Proseku
se je vspejela resolucija v tem smislu, da
smo sicer hvaležni za to, kar smo dobili, da pa
vendar ne bomo zadovoljni, dokler ne dobimo
popolnega okrajnega glavarstva. Predlagam torej
resolucijo:

„Javni shod, zbran dne 27. novembra t. l. v
Bazovici, izjavlja, da naredba, s katero se je var-
nostna in društvena policija v gornjem delu tržiške
okolice izročila posebnemu delegatu namestništva,
nikakor ne odgovarja še željam, stavljenim na lan-
skih shodih po okolici za ustrojitev okrajnega gla-
varstva ter prosi ponovno slavno c. kr. vlado, da
čim prej ustrezno iskreno želji vse okolice, da se
izroči ves preneseni delokrog v tržiški okolici dr-
žavnim organom“.

K predmetu se je oglasil dr. Otokar Rybář:
O tem sme prepričani vsi, da bi bilo jako koristno
za okolico, ako bi se zasnovo posebnega okrajnega
glavarstva. O tem je prepričana tudi vlada. To je
pripoznala ta poslednja s tem, da je že mnogo
poslov odtegnila magistratu. Ako bi vlada vedela,
da magistrat pravilne vrši svojo dolžnost, gotovo
ne bi bila sterila tega. Deloma mu je odtegnila
pobiranje davkov in v mestu ima država policijo
v svojih rokah. Letos je odtegnila magistratu nad-
zorstvo nad društvi po okolici in skrb za javni

red in mir. Zakaj je vlada sterila tako? Gotovo
le zato, ker magistrat ni vršil prav svoje dolžnosti.
Ako je torej vlada prepričana o tem, potem jej je
tudi dolžnost, da stori nadaljnje korake. Toda vlada
se izgovarja: to je vso prav in lepo, toda to bi
stalo mnogo denarja. Jaz pa mislim, da ni smeti
gledati na par goldinarjev, ako gre za koristi pre-
bivalstva, seveda pa, ako se s povspenjanjem
teh koristi povspenjuje tudi korist države. (Splošno
odobravanje.) Kadar treba kupovati pušk, topov in
ladij, takrat ne vprašujejo: od kod vzamemo to-
liko denarja? Marveč pravijo: mora biti, ker var-
nost države zahteva tako! Le ko bi trebalo tro-
siti par desetisočakov za izpolnjenje želja ljudstva,
tedaj cincajo in se obotavljajo in premišlujejo:
od kod naj bi vzeli ta denar?

To ni častno za veliko državo, ako je tesne-
srčna o takih malenkostnih stroških. Meni se vsaj
zdi, da je naša tržiška okolica toliko vredna za
državo, da bi jej morala vlada iti na roko. (Plo-
skanje in odobravanje.)

Resolucija, predložena po predsedniku, je
bila vsprejeta soglasno.

Hrabroslav Ražem je označil drastično,
kako postopajo davčni eksekutorji. Žigosal je so-
sebeno dvojno: da eksekutorji pobirajo denar in da
se opeminski listi tudi za okolico izdajajo le v
nemškem ali laškem jeziku. Niti davkov ne mo-
remo plačevati v svojem jeziku.

Dr. Rybář: Nekoliko so krivi tudi okoli-
čani sami. Zakaj se ne pritožujejo na
više oblast? Bi že videli, da bi bilo kmalo
drugače, ako bi se pritoževali o vsakem slučaju.

Predsednik: Tudi jaz v Trstu dobivam
vedno le „monitorio“ ali „Mahnzettel“. Toda take
stvari treba vračati, ali pa se pritoževati narav-
nost na ministerstvo. Enkrat dobimo gotovo svojo
pravo, samo molčati ne smemo.

Cotič: Dovolite mi, da stavim neki
predlog. Onim, ki štajo časopise, je znano, kaki
škandali se gode sedaj v zbornici na Dunaju.

Možje, ki so zaupniki in cvet naroda, možje, k
pripadajo najizobraženejšim slojem naroda, in ki bi
sam kakor taki morali dajati najlepših izgovorov:
ti možje nam dajejo sedaj le pohujšanje, v zboru,
ki naj bi izdajal dobrih zakonov, ki naj bi posve-
čal svoje moči skrbi in delu za splošno blaginjo,
se gode sedaj nečuvni škandali. V tem zboru je
nehalo vsako delo in prišlo je že tako daleč, da
se tam pretepajo, da žugajo jeden drugemu z noži
in pestmi. (Vskliki nevolje.) Ti škandali so že
dolgo. Že shoda pri sv. Ivanu in na Proseku,
sta izrekla svoje obžalovanje na takih dogodkih.
Ali od takrat se je položaj še shujšal in škandal
je došel na svoj vrhunec. To je vprvo v veliko
škodo prebivalstvu, ker državni zbor ne more sto-
riti nič dobrega za javno blaginjo, a v drugo je
tudi velika sramota ne le za izgreduke, ampak
tudi za vso državo. Predlagam torej, da se tudi
današnji zbor pridruži resoluciji, vsprejeti pri sv.
Ivanu in na Proseku, ki se glasi:

„Javni shod, zbran dne 27. novembra 1897.
v Bazovici, izreka svojo globoko obžalovanje, na
škandalih, ki se degajajo v parlamentu avstrijskem
v nečast njemu samemu in v veliko škodo vsemu
prebivalstvu“.

O stvari je spregovoril Hr. Ražem, rekši,
da se že slehernemu kmetu studije stvari, ki jih
uganja tam gori tista „visoka divjačina“. (Smeh
in veselost.) In ta divjačina stane države, stane
vas kakih 6000 gl. na dan. (Pojavi nevolje.) Pa
še nekaj moram omeniti iz teh viharjev. Mi se
čudimo tu, da nas naspretniki zmerjajo s „ščavi“. No,
sedaj smo čuli, da so Nemci in socialni de-
mokratije psovali tudi naše zastopnike z „ščavi“!!
In so ti ljudje dali s tem izgled brutalnega na-
rodnega sovražstva proti Slovanom. (Splošno ode-
bravanje.) Tudi o Rusih in rusofilih se kričali gori.
Mi pa nismo nikaki rusofili, ampak v Avstriji smo
in v Avstriji hočemo estati, seveda v Avstriji, ki
ne pozna tlačanstva: v Avstriji svobode
in jednake pravice za vse. (Viharno,

PODLISTEK

2

Zvonar-topničar.

Po šenoi poslovenil Večeslavov.

Ali prav tega vam nočem povedati, ker sam
ne znam. Marica se je zaljubila v tega svojega mla-
deniča pred tristo leti v Zagrebu, a jaz sem to
prepisal iz stare, prašnate kronike, in prav oni
list v kroniki, ki pripoveduje, kako sta se polju-
bila prvič, prav ta list je iztrgala neka roka.
Najbrže je bilo komu žal, da se ljubijo mladi ljudje.
Nič za to. Samo da znamo, da se nista mrzila. In
to je dovolj. Toda pozabil sem povedati o njem,
kdo je bil, kaj je bil in čegav je bil. Skozi nizka
vrata ni mogel nastopiti, bil bi z glavo butnil ob
vratnico, rojen je bil v Šestinih v kmeti hiši
pri cerkvi, učil se je čevljarstva v Zagrebu. Po
glasu zvona se je znalo, kdaj on zvoni. Molil je
srčno k Bogu, šival je čevlje kakor malokdo, ni-
kdar ni pil vina; drugi so se mu smejali in pra-
vili, da je sramežljiv, kakor dekle, a jak kakor
vosek. Ime mu je pa bilo po krstu in očetu Janko
Dobrilovič. Ni znal same zvoniti, tudi izvrstno
streljati na Ustajenje, za Božič in kadar je bila
procesija. Topiči so grmeli pred cerkvijo kakor
tedaj pred 90 leti, ko se je pod Zagrebom tresla
zemlja in se porušil zvonik cerkve sv. Marka.
Streljal je tudi drugekrat iz topičev, posebno ko

je mestna gospoda trgala grozdje po vinogradih.
Tedaj so si izpesojevali od mestnega župnika cer-
kvene topiče ter je pokalo, aj, v dobro zdravje,
da se je gora zibala. Teda Janke je bil siromak,
kmečko dete, ki se je počel dvigati se svojimi ro-
kami iz ničesa do nekaj, in trebalo mu je še dosti
peta in znoja, da postane človek, po katerem po-
vprašujejo drugi. Tega mladega siromaka je ljubila
bogata Marica Celiničeva. Ali v svoji ljubezni se
je srdila nanj, ker sem vam že rekel, da je bil
plah kakor devica.

Jedenkrat, bile je proti večeru pred zdravo
Marijo, stala je Marica na stopnicah pred vratmi
svoje hiše na Markovem trgu. Čakala je roditelje,
ki so bili nekje kumovali na krstu. Ledja je nasla-
njala na zid, premetavala drobtne rožice, dela roki
navskriž, nagnila glavo, gledajoča pevaje pred
seboj na trg, ki je bil prazen, kakor da si ga
pomel z metlo. Todi je šel nekdo proti cerkvi, a
mimo njene hiše. Takoj ga je deklica speznala. Bil
je to zvonar Dobrilovič, šel je v zvonik zvoniti
zdravo Marijo. Dom mu je bil medaleč za cerkvijo,
ni mu trebalo napraviti nego par korakov do zvo-
nika, ni mu trebalo iti mimo Celiničeve hiše. Ne,
ve ste, moje device, premodre in ni treba, da vam
rečem, zakaj je mladi zvonar šel po ovinku.

„Dober večer, Marica!“

„Da Bog da, Janko“.

„Ti tu sama?“
„Samcata.“
„Oče in mati?“
„V predmestju na krstu.“
„A ti?“
„To vidiš, pojem in premišljam, kakove
babnice so možje.“
„A jaz idem zvoniti zdravo Marijo.“
„Srečno pot. Dedec zvonil pešnico, da so
možje babnice.“
„To najbrže ne tika mene.“
„Koga pak? Prav tebe najprej. Ne znam,
zakaj ti je Bog dal brke?“
„Srdiš se? Kaj sem zakrivil? Ne znam, duša
moja.“
„Ne znaš, ne znaš?“ se je razsrdila Marica.
„Moram-li ti jaz prižgati sveče, jaz nabrusiti tvoj
jezik? Baba si, in stokrat si baba. Ti znaš, da si
mojemu arcu drag.“
„Znam, hvala Bogu.“
„Znaš, znaš, pa misliš, da je to dosti. Ima-
va-li se rada zato, da ti hodi vsaki večer mimo
nas zvoniti zdravo Marijo ter veli: „Dober večer,
Marica?“ a jaz tebi: „Da Bog da, Jankiček!“ Ali
ne bode temu nikdar kraj? Nisem vprašala, čegav
si in kaj si? Ti sam ugajaš meni, ker si drag
mojemu očesu in mojemu arcu. Hočem biti tvoja,
razumiš mi le, tvoja, Janko? A ta najin „dober
večer“ vleče se od Jakoba do Jurija.“ (Pride še.)

trajajoče odobravanje in živio-klici.) Podpiram torej resolucijo gospoda Cetiša.

Resolucija se je vsprejela na to soglasno.

Predsednik: Želi še kdo besede?

Peter Križmančič bi hotel čuti menenje, da-li ne bi kazalo ustanoviti tu zavarovalnico za živino?

Dež. posl. Ivan Gorup omenja, da se je svedobno na Opčinah snovalo slično društvo, toda vlada takrat ni potrdila pravil. Sedaj pa je nade, da bi jih potrdila, ker je tako sterila tudi nekje v goriski okolici. Morda bi dobili tudi nekoliko pomoči od strani države. Odbor „Kmetijske družbe“ — kateri sem predsednik jaz — se je že posvetoval o tem, da bi se za vso okolico ustanovila zavarovalnica. Kolikor sem mogel poizvedeti, so posestniki V. in VI. okraja zadovoljni s to idejo. Da pa se še bolje izve menenje o stvari, priredi „Kmetijska družba“ poseben shod na Opčinah. (Odobrovanje.) Težava je v tem, da ne moremo zahtevati velike zavarovalnine za vsako glavo. To pa utegne spraviti družbo v veliko zadrego. Ako bi se primerilo začetkom, ko družba še nima zaklada, da bi poginilo hkratu mnogo živine, od kedi naj bi vzela družba, da poplača vse škode? No, v zadnji čas kaže, da je vlada še precej naklonjena naši družbi, zбоk česar se morda smemo nadejati, da nam i ona privoščii kaj pomoči. Ako dobimo tako podporo, potem bi bila družba na trdnih nogah. V prvi vrsti je tu poklicana „Kmetijska družba“, da se energično poprime dela in jaz vas zagotavljam kakor nje predsednik, da ista stori vse, kar je v njeni moči. (Odobrovanje in klici: Hvala! Hvala!)

Anton Muha bi želel vedeti, kako stoje stvari z verifikacijo državnoborskih volitev?

Predsednik je podal potrebnih pojasnil in je zatrdil, da je naša stranka dobro zastopana v verifikacijskem odseku. Kdaj pa da pride stvar na dnevni red, o tem je težko ugibati ob nejasnosti sedanjega položaja.

Hrabroslav Ruzem bi želel vedeti, da-li pojde gospod svetovalec Nabergoj v mestni svet? Gosp. Nabergoj sicer ni zastopnik tega okraja, ali to vprašanje zanima vso okolico.

Na to vprašanje je odgovoril gosp. svetovalec in poslanec Vekoslav Gorup: Jaz mislim, da gosp. Nabergoj pojde v mestni svet. Toda še le potem, ko bode definitivno potrjena njega volitev, to je, ko se nam oficijelno proglasi razsodba državnega sodišča, s katero je bila odbita pritožba mestnega sveta tržaškega. (Ta prijava je vzbudila veliko navdušenje). Zahvaljujem se vam na današnjih pristranih dokazih zaupanja in izražam nade, da vam bodem mogel v prihodnje podati ugodnejega poročila o naših odnosajih. (Ploskanje in živio-klici.)

Predsednik: Želi še kdo besede? Ker se nikdo ni oglasil več, treba da zaključim današnje zborovanje. Kakor sem vas pozdravil pristrčno ob začetku, tako se vam zahvaljujem pristrčno sedaj za vaše moške vedenje. Pokazali ste, da razumete resnobo našega položaja. Resen je položaj v Trstu in resen je na Dunaju. Časi so resni. Morda razpuste državni zbor in bode trebalo, da zopet stopite na volišče. Zato moramo biti vedno kakor vojak na straži. Bodite zložni in jedini! Držite se zvesto svojih voditeljev! Ako smo jedem za drugega, nas ne premore nobena sila.

Iz ust gospoda Rybáfa ste čuli, kako je naš presvetli cesar dvakrat odrekel potrjenje zakonu, ki ga je sklenil deželni zbor tržaški za uredbo zemljiške knjige, ker naš cesar noče, da bi se komu godila krivica!! Njema smemo torej zaupati, da dovede tudi nas do mirnega uživanja pravic in svobode. Njemu smemo zaupati, ki je oče nas vseh. Prosim vas torej, da vsliknite z menoj trikratni „živio“ presvetlemu cesarju.

Predsednik ni še zaključil svojega poziva, ko je zagromel mej zborovalci navdušen „živio“.

Bil je to lep shod, dostojen breznosti in poštenja našega ljudstva.

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 1. decembra 1897.

K položaju. Tudi današnja poročila so uglasena dokaj nizko glede na šanse, ki se kažejo novemu ministerstvu Gautschovemu. Čim se je razpršil dim prvega navdušenja, že vidi baron Gautsch te-

žave pred seboj. Včeraj se je posvetoval z zastopnikoma obeh čeških skupin, grofom Palfyjem in dr. Kramářem in se je uveril, da uživa na desni — malo simpatij. Istotako ni v izjavi parlamentarne komisije večine nijedne dobrohotne besede za vlado. Jasno je torej, da bode imel baron Gautsch jako težavno stališče. Njegovo ministerstvo se smatra nemškim. Porod tega ministerstva je Nemcem znak njih zmage nad Slovani. Baron Gautsch se mora zahvaliti obstrukciji, da je dobil vajeti v roke, a obstrukcija bode zahtevala tudi plačilo. Ako hoče to, mora zadeti ob večino. A kako naj reši nagodbeni provizorij brez sodelovanja večine? Ni izključeno torej, da se Gautsch izpodtakne že ob prvem važnem vprašanju. A kake obraze bode delali njegovi ljubljani Nemci, ako bode moral vladati pomočjo §. 14 naše ustave? — Če pride do tega, bodo morali Nemci — ako so le količkaj dosledni — biti Gautscha z bičem, ki so ga pleli za Badenija. Ponavljamo torej, da nam ni povoda, da bi bili malodušni. Avstrijsko slovanstvo je postalo činitelj. Temu činitelju, ako je zložen, se ni malo ni plačati morebitnih viharjev.

Ministerstvo Gautschevo. Novo ministerstvo je torej sestavljeno nastopno: baron Gautsch pl. Frankenthurn, predsednik in notranje stvari, grof Zeno Welsersheimb, dež. brambo; dr. Heinrich pl. Witek, železnice; dr. Evgenij pl. Böhm-Bawerk, finance; Vincenc grof Baillet de Latour nauk in begočastje; dr. Ernst pl. Körber trgovino; dr. Ignacij Ruber pravosodje; Artur grof Bylandt-Rheidt poljedelstvo.

Več momentov je važnih na tem novem ministerstvu. Sestavljeno je iz samih uradnikov. Taka ministerstva so se smatrala vsikdar do sedaj le prehodnimi in so bili dotičniki imenovani le voditelji svojih ministerstev. Drugi važni moment je ta, da je sestavljeno iz samih Nemcev in tretji moment je jako značilen: dolge že ni bile ministerstva, v katerem ne bi sedel noben Poljak.

Ministerski predsednik baron Gautsch. Najnovejši avstrijski ministerski predsednik je razmeroma še mlad človek. Rojen je bil leta 1851, kakor sin nečega državnega uradnika. 1873 leta je promoviral sub auspiciis imperatoris doktorjem prava in sicer na dunajskem vseučilišču. Že leto pozneje ga je pozval tedanji naučni minister baron Stremayr v naučno ministerstvo. V isti čas je izdal Gautsch svojo knjigo o verskih zakonih od dne 7. in 20. majnika 1874. Za preustrojo verskih zakonov je že tedaj zadobil zlati križec s krono in je bil zajedno imenovan ministerijalnim podtajnikom v naučnem ministerstvu, kjer je leta 1875 prevzel vodstvo predsedniške pisarne. Leta 1891 je postal vladnim svetnikom in zajedno ravnateljem Terezijanišča, kjer je bil dovršil tudi svoje akademiške študije kakor dijak-gojenec.

V poslednjem mu je bila zvezda vedno milejša in nenavadno hitrostjo se je popel na ministerski stol in dosegel raznih visokih časti. Rojenice so mu očevidno bile naklonjene, sicer bi ne bil mogel biti teli predestinovan po usodi. Seveda ni bila mila usoda onta, proti katerim se je obračala meč njegove oblasti in to isto je občutil svojedobno kranjski gimnazij.

Danes je baron Gautsch ministerski predsednik. Više menda ni mogoče. Želeti je samo, da bi ga na tem mestu dičile vse one lastnosti, katere so vredne zares velikega duha in jedna prvih teh lastnosti je pravičnost in človekoljubnost. Ali se bode hotel zavedati novi ministerski predsednik teh lastnosti?

Mestni zastop pražki o dogodkih. V torek popoldne je imel mestni zastop pražki slovesno sejo in je za časten način izrekel svojo sodbo o sedanjih dogodkih. Župan Podlipny je v krasnem govoru opsojal vedenje nemških dijakov in — profesorjev. Sezval je to sejo, ker mu od vseh krajev prihajajo obupni klici in treba da mestni svet odpošlje svoje odposlance k namestniku Njegovega Veličanstva prosit varstva ubogemu ljudstvu, ki je brez obrambe.

Mrvica pravice se je pripoznala narodu češkemu na Češkem in Moravskem, in že je po konci tista stranka, ki je nekda zapisala na svojo zastavo politično in svobodo narodov. Sedaj bi hotela ta stranka, da se zopet prekliče ta mrvica pravice. Gospodstvaželjnost, ki je vedno značila

tisto stranko, je zmagala nad čutom pravičnosti. Toda gospoda slavna: mogli so pač zmagati jedno ministerstvo, toda pravice tega kraljestva, pravice naroda v kraljestvu niso odvisne od nobenega ministerstva.

Naj pride kar hoče, preko naroda šestih milijonov in njega pravic ne bodo mogli preiti na dnevni red. Ako bomo stali v trdni falangi, vsi brez razlike stranke, rama ob rami, ako bomo vsi branili pravice tega kraljestva, potem doživimo tudi, da se uresničijo te pravice. Potrebno je bilo, da smo se sešli v to sejo, da ne bodo mislili, da nam upada pogum, da se morda čutimo premagane v tem trenutku!

Ob viharinimi „Na zdar in Slava-klici“, je mestni zbor odobril to izjavo županovo.

Cesar odstopivšim ministrom. Danes je priobčila „Wiener Zeitung“ ročna pisma cesarjeva, katerimi se imenujejo novi ministri in se odpuščajo prejšnji. Poročila trde, da je pismo Badeniju nenavadno prisično.

Grof Badeni in češke občine. Iz Prage pišejo, da namerujejo vse češke občine imenovati grofa Badenija častnim občanom.

Nemčija proti Poljakom. Kakor da naši dogodki odmevajo tudi na Nemškem, pripravljati se je jela Prusija zopet na srđit boj proti Poljakom. Med tem, ko so se dogajale v avstrijskem parlamentu pravcate gnusne ergije nasproti poljskim zastopnikom, nastopiti hoče tudi Prusija proti svojim Poljakom ponosno, kar najostreje.

V baš otvorjenem zasedanju nemške zbornice se bodo vršili najbrže proti Poljakom stvari podobne onim v avstrijski zbornici. Neka črtica v „Hamburger Nachrichten“, torej glasilo Bismarckovemu, že prinaša nekaj preludij ali bolje rečene: poziv na boj proti Poljakom. List piše, da prvi pogoj državne varnosti je ponemčevanje Poljakov na Poznanjskem. Celo natančen program prinaša ta list, kako naj se izvrši ponemčenje pruskih Slovanov.

Taka je ta germanska gonja proti Slovanem, sicer jako zdrava v zmislu probujenja slovanske zavesti, ki se mora pojaviti prej ali slej z elementarno silo.

Nemški državni zbor. Dne 30. nov. se je otvoril nemški državni zbor prestolnim govorom. V tem govoru je cesar Viljem povdarjal potrebo, da se dopolni vojna mornarica, ki je nedostatna za slučaj vojne. V političnem pogledu, je povdarjal cesar Viljem, da se nahaja Nemčija v najboljših odnosajih z vnašnjimi državami, o čemer pričajo pristrčni sprejemi na Petrovem dveru (?) in v Budimpešti. Ti vzprejemi da se jamstvo za to, da bode Nemčiji tudi še za nadalje mogoče delovati v miroljubnem zmislu v Evropi. Takev je bil povprečno prestolni govor v nemškem državnem zboru dne 30. nov. t. l.

Glede odnosajev do vnanjih vlad je cesar Viljem seveda popolnoma prezrl odnosaje do sosedne Francije, katere se ogiblje nemški cesar baje tako rad, kakor onega, čegar maščevanja se boji. Tudi naglašanje „dobrih odnosajev“ do Rusije je menda le bolj lepa fraza, nego pa utemeljeno dejstvo.

No, pa lepih besed ima cesar Viljem II. baje vedno na razpolago.

Italijanski parlament se je sešel zopet. V prvi seji je sklenila zbornica, da ne vzprejme odstopa Imbrianijevega. Predsednik je prečital pismo pravosodnega ministra v aféri Crispijevi, v katerem pismu je načrtano vse kazensko postopanje proti Crispiju in tudi izrek kaznijskega dvora, o katerem se ima konečno izreči zbornica. Zajedno je prečital predsednik pismo Crispija, v katerem trdi le-ta, da prosi s čisto vestjo, da se o tej zadevi izreče narodni zastop. Crispi se torej še vedno pere.

Različne vesti.

Novomeški dopisnik „Slov. Naroda“ je novoljen na nas, da nismo mirno melčali k temu, ko nam je on — podtikal to in ono. Čudi se nam, da nismo izgovorili svoj „pater peccavi“. Ali radi česa za božjo voljo? Morda zato, ker nismo beležili tega, kar dr. Tavčar ni rekel na shoda v Vipavi in nam sedaj še le pripoveduje — novomeški dopisnik „Slovenskega Naroda“? Morda zato, ker smo mi že pred novomeškim dopisnikom v „Slov. Narodu“ povedali mnogo tistega o stališču duhev-

nika v javnem življenju, kar pripoveduje sedaj g. dopisnik? Ali radi tega, ker smo vsikdar zastopali menenje, da v javnem življenju ne bodi duhovnik nad dragimi državljani, pod njimi pa tudi ne? Ali zato, ker smo se vsikdar držali menjenja, da je duhovnik, kakor hitro je stopil na široko cesto javnega menjenja, podvržen javni kritiki istotako kakor vsakdo drugi, da pa bi bila krivica, ako bi duhovniku hoteli zapirati pristop na to javno cesto? Ali morda zato, ker smo v Tavčarjevem govoru videli le grajo postopanja nasprotnikov, torej le negativno stran, a smo obžalovali mi, da nismo čuli ničesar pozitivnega?!

Seveda nam pravi novomeški dopisnik „Sl. Naroda“, da kar je rekel dr. Tavčar, je veljalo le o kranjski duhovščini, ter nam očita britko, da nečemo umeti tega, da ta duhovščina ni „taka“ kakor je ona po obmejnih pokrajinah. Sploh hoče novomeški dopisnik vzbujati domnevanje, kakor da je „Edinost“ vedno le narodni stranki z gorjačo za hrbtom, na adreso konservativne stranke pa da si ne upa ziniti niti besedice graje.

Letniki našega lista so odprta knjiga. Poglejte tja notri in videli boste, kako smo mi — in tu pa tam v člankih, ki so vzbujali celó senzacijo — odkrito in po svojem prepričanju grajali grehe konservativne stranke v Ljubljani in v Gorici! Poglejte ciklus člankov, ki smo jih priobčili po splošnih deželnozborskih volitvah na Kranjskem v letu 1895! Poglejte in videli boste, kako smo sodili o izvestnih agitacijskih sredstvih! Poglejte in priznati nam boste morali, da se nismo nikdar bali povedati svojega prepričanja. Smešno je torej, ako nam novomeški dopisnik „Slov. Naroda“ moli pod nos par slučajev, o katerih nismo izrekli svoje graje! Da so nam ljudje pisali o tem, vsprejeti bi bili radi, kakor hitro smo se osvedočili, da se je komu godila krivica. Slučaj učitelja Perkota nam je še danes neznan, o dogodku na Vrabčah smo čitali različne verzije. Želeli bi bili avtentičnega poročila. Vipavci nam niso pisali ničesar o tem in molčali smo tudi mi. Krivice grajamo radi, toda ne radi oseb, ampak radi načela. Tudi o izvestnem slučaju v mestni hramnici ljubljanski nismo jemali v varstvo nika-kega „na izbornem glasu stoječega moza“, ampak le načelo svobode v političnem mišljenju. Mi obsojamo vsaki prestopki proti temu načelu, naj je prišel od liberalne ali pa klerikalne strani.

V neštevilnih izjavah svojih o domačem prepiru na Kranjskem smo dokazali, da se ne plašimo polemike tudi na konservativno adreso. Gledé oblike morda res nismo taki rezki „baudegni“, kakor je novomeški dopisnik „Slovenskega Naroda“, ker smo tega menjenja, da človek bodi močnejši stvari! Mi cenimo polemiko, ki ne zastruplja, mi cenimo grajo, ki vabi in ki ne ostavlja pelina na dnu. In ravno zato in z ozirom na očitanje, da je kranjska duhovščina „taka“, bi prosili nekoliko premišljevanje, da-li ni malce kriva tudi tista strupenost v novinarskih polemikah, da je kranjska duhovščina „taka“?!

In ravno v vaših neprestanih „dihurjih“ je izražena tista strupenost. Po našem menjenju je „dihur“ psovka, nikdar pa argument! Z „dihurjem“ nam niste še dokazali ničesar in če nas še tako tlačite z istim pod jedni in isti „široki klobuk“. Izrekom svojega, da pod jednim in istim širokim klobukom delamo v družbi z dihurjem na pogubo narodne stranke, povedali ste le, da bolehati na halucinacijah. To pa ni dobro, ni zdravo v političnem življenju! Ne, ne, gospóda!

Vi zahtevate od periferije, da naj poštev odnosaje na Kranjskem, vi sami pa, na vseh svojih nastopih, ne jemljete nikakega ozira na naše odnosaje. S tem postavljate stvari na glave. V središču je moč in čim oddaljeneja je vejica, tem slabotnejša je. Vi, v središčni pokrajini, liberalci in konservativci, bi morali imeti ozirov na pokrajine periferijein se — brzdati! To je vaša dolžnost, ako se čutite z nami jeden narod. Da je temu tako, to je potrdil tudi tisti „kritik“ „Narodnega doma“, ki se je baje „spokoril“ v vaši sredi, ki pa nam je pisal še pred par tedni laskavo priznanje in je zaklical: In hoc signo — victoriam!

Prva in druga stran. Pred nekoliko dnevi se je čutil jeden naših sotrudnikov, kako se italijanski poslanec spreminja vid med potom iz Trsta in Istre na Dunaj. Kar je v Trstu in Poreču elo, to se jim vidi na Dunaju črno.

Še fenomenalnejših sprememb je zmožen naš „Piccolo“. List ima 4 strani, a menenje in nazori se mu spreminjajo že na potu od Trsta do druge strani.

Take se mu je dogodilo včeraj.

Na prvi strani govori o izgrediv v Pragi.

Tu so bili demonstranti sami vandali in divjaki in kar so počenjali, so bila sama divjaštva in vandalizmi. Seveda so v Pragi demonstrovali Čehi.

Na drugi strani govori „Piccolo“ o izgrediv v Gradcu. Tu so demonstrovali Nemci. To pa pri Bogu niso bila divjaštva, ampak „vzvišene narodne demonstracije“, s katerimi goje Italijani najtopleje simpatije.

Sedaj vemo torej! Ako pobijajo šipe v Pragi in se dogajajo spopadi z vojniki, je to — divjaštvo, tako je zapisano na I. strani „Piccola“;

ako pa pobijajo šipe v Gradcu in zasramujejo isto avstrijsko vojaštvo, je pa to plemenita narodna demonstracija; tako stoji na II. strani „Piccola“.

Kako elastična sti vendar morála in vest „Piccola“! Kako se natezati in krčiti na poti od prve strani do druge.

Na vsem tem pa je dobro le to, da I. stran „Piccolova“ ne more škoditi Čehom, II. pa ne koristiti Nemcem. In dogodki gredo svojo pot dalje, preko simpatij in sovraštva onih, ki so že davno postali smešni!

Imenovanja na pošti. Poštalmi praktikanti so imenovani: Ivan Golob, G. Acergoni, Hugo Rossi, I. Rimonde in F. Ogrizek, vsi za Trst.

Imenovanje. Više deželno sodišče v Trstu je imenovalo Josipa Zanello, puškarja v deželno-mobrambenem polku št. 5, kancelistom v Pazinu.

„Patrijotičen pojav“. Včeraj sta poročala „Triester Tagblatt“ in „Mattino“ — in kar obli-zovala prste sta si o tem — o nekem baje „patrijotičkem“ pojavu, ki ga je priredilo občinstvo minole nedelje na koncertu v restavraciji „Al Giardinetto“. Viharno da je zahtevalo od vojaške godbe, da naj svira „O du mein Oesterreich“.

Ako pa si malo ogledamo genesis, vzroke temu pojavu, dobimo morda nekako drugačno menenje o tem „patrijotičnem“ pojavu. Isti dan je došla vest o padu Badenijskem in zvečer so postali Tržačani strašne „patrijotični“. Kdo ne bi takoj pogodil kavzalne zveze med političskimi dogodki in onim „patrijotičnim“ pojavom? Le rado-vedni smo, kaj bi rekel o tem „patrijotičnem“ pojavu isti grof Badeni, ki je šel do skrajne meje debrohotnosti prav za tiste ljudi, ki sedaj demon-strujejo proti njemu? Kaj bi rekel tisti Badeni, ako bi čal, kako plačujejo izvestni „patrijotični“ kregi tržaški? In kaj bi še le rekel o poluoficijoznih novinah tržaških, ki preslavljajo danes tebe, jutri pa tvoj padec? Drugi gospodarji, druge jasli in — druga ljubezen! To je poluoficijozna morála tržaška. Ali pa morda oni „pojav“ ni bil obrnjen proti osebi grofu Badeniju, ampak le proti onim, katerim je dovolil mrvico pravice? Je že mogoče, da je tako. Ako pa je tako, potem ni bil oni „patrijotički pojav“ nič drugega, nego grda političska demonstracija, naperjena proti zvesti večini prebivalstva v Avstriji in še posebej proti slovanskemu avtohtonemu delu prebivalstva, živ-večemu na tem ozemlju.

Ali ni to ironija usode? Isti Badeni, ki ni hotel nikoli hoditi z nami, mora biti sedaj skupno z nami predmetom grde demonstracije!

Miklavžev večer „Tržaškega Sokola“ se ne bode vršil prihodnjo nedeljo, kakor je bilo nazna-jeno, ampak v soboto. Opozarjamo na program, ki ga priobčujemo na drugem mestu. Namenjena darila naj se izročajo čitalniškemu slugi, ulica S. Francesco št. 2.

Hozana! — Križaj ga! Človek je kakor list v vetru, ki se obrača iz jedne na drugo stran, prav kakor veje sapa. Človek nima več samostojne volje, kadar jame prevladovati vihar javne volje. Te se je videlo ob odstopu Badenijskem na Du-naju. Na tisoče ljudi je vrelo minolo nedelje po danajskih cestah okoli in blizu državnega zbora in magistrata. Dunajski župan se je pripeljal po-poldne okole jedne ure iz cesarjevega dvora ter je moral dati parkrat ustaviti voz, ker je množica tlačala vanj. Jedankrat je stopil z voza ter zakli-

cal množici: „Ne demonstrujte in idite domov! Vse je v redu, Badeni ja dimisijoniral, cesar je vsprejel njegovo ostavko ter zadostil želji naroda!“ Množica je bila kar v jeden hip vsa izven sebe, kričala je „Hurra! Hoch! in Heil!“ in drla je za vozom Luegrovim, vihteča rute in klobuke. A še malo prej je veliki del te iste množice zmerjal dr. Luegra, ker ni paktiral v vseh točkah z nasprot-niki Slovanov! No in sedaj je rešena ta tolpa svojih morečih skrbi.

Ti ljudje se ti zde kakor judje, ki so križali Krista. Kričali so oni tako dolgo, da so dosegli, kar sta jim narekala krvoločnost in hudoba, potem so se oddahnili. — No, dokler je bil na krmilu ta „strašni Slovan“ Badeni, kričala je druhal slovan-skih sovražnikov, da si je raztegnila grlo, sedaj pa, ko je odstopil, sedaj jej je odleglo, sedaj je rešeno zopet nemštvo! Poslanci levice so takoj brzojavili svojim volilcem, ki so že nestrpno ča-kali kakega vspeha od strani svojih „voditeljev“, da je Badeni padel, da je zmaga nemška stvar itd. In to ljudstvo bode povzdigovalo v nebesa svoje „delavne“ zastopnike.

Tudi na Koroškem je našlo primerne od-meve veselje na odstopu Badenijskem. Dne 29. m. m. je bil razsvetljen „nemški“ Celovec in najeta sodrga je tulila in razgrajala po ulicah že ob 7. uri zvečer. Celó dijaki so demonstrovali, šolsko vodstvo jim je kar dovolilo udeležiti se demon-stracij. Ti fantalinčki so begali po ulicah v roki in čivkali „Die Wacht am Rhein“. Mestni magi-strat pa je bil najlepše razsvitljen. Vojaštvo je o-kolo 9. ure razgnalo razsajače in jih zapodilo pod streho.

Posebno mikavno pak je, kar se je zgodilo dne 28. m. m. v Celovcu. „Narodu“ se poroča, da je imel priti omenjenega dne slovenski renegat in državni poslanec Dobernig z Dunaja v Celovec. Da ga dostojno vsprejmejo, vabili so že ves prej-šnji dan po mestu na to slavlje. Dobernig seveda za vse to ni vedel, sicer bi se bil pripeljal o pra-vem času, namreč ob 10. uri dopoldne. Pripeljal pa se je že zjutraj in tedaj je še le izvedel, kaj namerujejo njegovi prijatelji. Ni kazalo torej dru-gega, nego da so ga nekam skrili in ga še le po-kazali, ke je pridrdral ob 10. uri vlak tako, da so ljudje mislili: ravnokar se je pripeljal oni slavni mož, ki ima največjih zaslug v tem, da v zbornici najraje — molči. Ne malce blamaže vedno prinaša Nemcem ta ljubi furer teutonicus.

Demonstracije v Pragi. Vsakdo mora pripo-znati, da se je prebivalstvo glavnega mesta kra-ljestva češkega vedle uzorno za vso dobo nečve-nih orgij nemškega fanatizma toliko v parlam-entu, kolikor izven istega. Sledujoč pa je moralo preki-peti, ko je nemška drznost posegnila tako daleč, da so jeli celo v Pragi smi prirejati izzivalne sprevede nemških dijakov. Že v nedeljo popoldne se je ljudstvo liki valovje valilo po ulicah praž-kih. Razburjenje je naraščalo tem bolj, ko je bilo jasno, da profesorji na vseučilišču nemškem očtno simpatizujejo z izzivalci ter so dijaki na vseučili-šču — med instalacijo rektorja na češkem vseu-čilišču — prepevali „die Wacht am Rhein“ in Bismarckovo pesem. Nemški dijaki so sežgali sliko grofa Badenija.

Ko je bila dovršena instalacija na vseučilišču češkem, so odkorakali češki dijaki pred mestno hišo, kjer jih je pozdravil mestni župan dr. Pod-lipny. Množica je naraščala vedno na ulicah in skupine nemških dijakov so bile spremljane po redarjih. Neki nemški dijak je udaril nekega če-škega dijaka s palico tako silno po glavi, da se je siromak zgrudil ves okrvavljen. Ta dogodek je vzbudil veliko ogorčenje, da bi bila množica po-bila napadalca, da ga niso rešili redarji. Množica pa je vendar reagovala in je bile ranjenih nekaj nemških dijakov. Potem je množica hotela na-skočiti palačo barona Arentthala, toda policija je preprečila to nakano. Sličnih prizorov se je go-dilo vse polno minolo nedeljo, a provzročili so jih — kakor rečeno — le nemški dijaki se svojim skrajno arogantnim vedenjem.

V ponedeljek je zbrovalo kakih 2000 čeških dijakov. V razliko od nemških profesorjev je po-zival profesor Čelakovski dijake, naj nikar ne prestopajo meje akonitesti. Dijaki so izbrali po-seben odsek, ki naj bi sklepal o nadatnjem po-stopanju. Potem je šlo kakih 3000 dijakov proti

česki tehniki. Na tisoče in tisoče ljudi je pelo „Hej Slovani“, in „Kje dom je moj?“ Mej tem so se sleherni hip ponavljali spopadi med množico in redarji.

Vojaštvo garnizije praške je bilo konsignirano. Mnogo ljudi so zaprli, kakih 50 oseb je bilo ranjenih.

V torek so se ponavljale demonstracije, katerih se je udeležila ogromna množica ljudstva iz vseh slojev. Sosebne je demonstriralo ljudstvo pred uredništvu nemških listov. Dva bataljona pešcev in dve kompaniji levcev so bili na ulicah. Tudi župan Podlipny je storil vse mogoče, da bi pomiril razburjene duhove.

Sodrga v Mariboru. V „Slovenca“ čitamo brzojavke iz Maribora z dne 30. m. m.: „Povodom odstopa grofa Badenija so sinoči priredili meščani razsvetljave mesta in bakljado z godbo. Nahujskana sodrga je razgrajala po mestu in ob navzočnosti policije pobijala okna knez nadškofu, duhovščini in Slovencem sploh. To je zares krasno!“

Skrajna zdvijanost. Nemški dijaki slovenske Prage so poklonili poslancu Pferscheju, tistemu, ki je vihtel v državnem zboru najradikalniše parlamentarno sredstvo — nož, v spomin na njegovo junaštvo (!!!) srebrn nož. Ali si je možno misliti grjege divjaštva. Črnci v Afriki ljubijo tudi nad vse, kako rezilo. Živio!

V pojasnilo. Na zahvali udove po pokojnem gospodu Franu Jakšu je po pomoti izostal datum in kraj, kjer se je vršil pogreb. Popolnujemo torej, da je bil pokojni Jakš posestnik in gostilničar v Št. Petru ter da se je pogreb vršil dne 26. min. meseca.

O pogrebu nam poročajo iz Št. Petra, da je bil jake lep in je pričal o spoštovanju, ki je je užival pokojnik toliko od strani razumništva, kolikor tudi od strani priprostega ljudstva. Neprijetno je dirnole ljudstvo, da gospod župnik ni hotel posoditi cerkvenih svečnikov. To pa za to, ker je menil, da je bil pokojnik pristaš socialnih demokratov. Da pa ni bil, je dokaz že to, da je vedno vršil svojo versko dolžnost in je vestno opravil tudi letos velikonočno spoved.

Iz Kamnika se poroča, da se je po noči od sobote na nedeljo treslo dvakrat, v nedeljo pa trikrat. Zadnji potres minoli ponedeljek je napravil po nekaterih hišah — tako tudi v šoli — malih razpok. Ljudje so preplašeni z nova.

Momsenova 80 letnica. Ta v poslednjem času mnogimenovani nemški učenjak je izpolnil ravno kar svoje 80. leto. O tej priliki je dobil mnogo častitk od strani svojih prijateljev (med drugimi tudi dr. Balzerjevo vezilo i Stavec.) in berlinski vseučiliščniki se mu poslali krasno spomemico, v kateri mu častitajo na njegovi mladeniški živavosti v besedi in — dejanju. Dunajski vseučiliščniki, čestilci Momsenovi najbrže tudi niso zaostali za svojimi berlinskimi kolegi.

Znak napetosti. Napetost med Čehi in Nemci je postala skrajna vsled demonstracij, ki so jih uprizarjali Nemci te zadnje dni. „Piccola“ brzojavljajo iz Prage, da je sklenil češki klub, da morajo njega člani pretrgati vsako osebnostno zvezo z nemškimi poslanci. Češki ne bodo več pozdravljali Nemcev in ne bodo edzdravljali.

Gosp. Mateju Andrejeviču Trnovcu,

povodom imenovanja višega sodišča svetnikom v Trstu.

Slovenska naša domovina
Spoštuje vernega Te sina,
Ki vedno in povsod
Podpiraš, ljubiš bratov rod.
Ti čistil milo govorico
Slovencem si preziranim
In branil vknjiženo pravico
Primorcem si zatiranim.
Narodu svojemu iz srca vdan,
Iskren, značajan si Slovan.

In ko obhajaš častni dan,
Ko Te vsprejel je dom krasán,
Kjer viša sodna je oblast
Dosegla v Tebi slavo, čast
Slovenska draga domovina,
Ki vrlega rodila sina:

„Mnogája leta zdrav nam bodi,
Premnoga leta modro sodi;
Rešnica sveta in pravica
se dalje bodi Ti vodnica;
In Bog ne daj Ti prejemreti,
Da bratom lepši dan prisveti.
Gospod Te milostno ohrani,
Dokler zagledaš, da Slovani,
V Primorji narod starodavni
Veseli dan so doživeli,
Dosegli to, kar so želeli!“ —

Janez Bilc.

Najnovejše vesti.

Dunaj 1. „Wiener Zeitung“ objavlja cesarsko ročno pismo do Badenija. V istem povdarja Nj. Veličanstvo, da je grofa Badenija od prvega začetka pa do njega odstopa navdajala želja, da bi z vsemi svojimi močmi služil cesarju in blaginji vse države. Pismo izreka zahvalo grofu Badeniju za požrtvovalno zvestobo v doseganju visokega cilja, njega trudapolnega dela, za vztrajno gorečnost v vršenju svoje dolžnosti na korist ukupnosti, kakor tudi za lojalno udanost. Cesar zagotavlja Badeniju odkritosrčne neomajljive dobrohotnosti. „Wiener Zeitung“ objavlja rečna pisma tudi do vseh drugih odstopivših ministrov, kakor ročna pisma novo imenovanim ministrom.

Budimpešta 1. Poslanec grof Julij Szapany je imenovan guvernerjem na Reki in za ogero-hrvatsko Primorje. Poverjeno mu je tudi predsedstvo pomorske oblasti na Reki.

Atene 1. Vojaška atejska poslaništva avstro-ogerskega in nemškega sta odšla v Volo, da nadaljujeta delo določanja meje med Turčijo in Grško. Kako se čuje, bode meja ugodna za Grško. Nobena obljubena vas in nobeno obdelano polje se ne odstopi Turčiji.

Za slabotne

belehave valed pomanjkanja krvi na živcih, blede in slabotne otroke; izvrstnega okusa in preiskusnega učinka je železnato vino lekarja Piccolija v Ljubljani. (Dunajska cesta)

prilagojeno od mnogih zdravnikov. — Poliliterska steklenica velja 1 gld., pet poliliterskih steklenic 4 gld. 50 kr.

Televidno društvo „Tržaški Sokol“ v Trstu.

VAAILO na Miklavžev večer,

kategora priredi

„Tržaški Sokol“

v soboto 4. decembra 1897., ob 8. uri zvečer
v dvorani Maty, Via Torrente št. 16,
sodelovanjem tamburaškega zbora in „Sl. pevskega društva“.

Vspored:

1. Tamburanje. — 2. Petje. 3. Tamburanje. 4. Petje.
5. Nastop Miklavžev. — 6. Prosta zabava.

Vstopnina za člana 30 kr. Nečlani 1 krono. (Otroci so vstopnine prosti).

Kdor hoče kako darilo komu nakloniti, blagovoli naj pravočasno donesti v Čitalnico, Via S. Francesco št. 2.

K obilni udeležbi vabi uljudno ODBOR.

Ulica Donata št. 9.

Mehanična delavnica

ustanovljena leta 1869

Petra Baido in sina

prevzema poprave šivalnih strojev in koles in vseh mehaničnih del. Dela izvršuje najnatančneje in po najnižjih cenah. Prodaja tudi kolesa nova in obrabljena kakor tudi šivalne stroje. Abonement za hranitev koles po 2 gl. na mesec.

Ulica Donata št. 9.

Rojaki! Spomnite se
družbe sv. Cirila in Metoda.

R. DITMAR

Svetilnice,
kateresve-
tijo močne-
je kakor
vsi drugi
priznanizi-
stemi na
petrolij, o-
lje in elek-
trično luč.

Priporoč-
ljive pose-
bno za jav-
ne prosto-
re, vrtove,
tovarne,
delavnice,
itd.

TRST
Piazza Ponterosso
št. 6.

M. U. dr. Anton Zahorsky,

pomočnik na porodih in zdravnik za ženske.

ulica Carintia št. 8,

ordinuje od 9—10 in od 2—4. Za uboge od 8. do 9. ure zjutraj.

Uniforme za jednoletne prostovoljce

vseh orožnih vrst po najnižji ceni in vsako vrstne vojaške oprave po originalnih tvorniških cenah, kakor tudi civilne obleke po najnovšem kroju in fazonu pri
Franu Jiras, zavod za uniformiranje
Ulica Caserma št. 9.

100 do 300 gld.

zamorejo si pridobiti oseba vsakega stanu v vsakem kraju gotovo in pošteno, brez kapitala in rizika z razpečevanjem zakonito dovoljenih državnih papirjev in srečk. Poudrbe pod naslovom **Ludwig Oesterreicher VIII Deutschegasse 8, v Budimpešti.**

Hotel Volpich
„pri črnem orlu“ (Aquila nera)
TRST
Via S. Spiridione, Corso, Via S. Nicolò,
najbolj v središču
popolnoma na novo opremljen.
KOPELJI, VOZ K VSEM VLAKOM.
V pritličju „Restavracija Pilsen“
od F. Volpicha.

Svečar v
Gerici
priporoča velečastitemu svečenstvu, cerkvenim upravam,
ter slavnemu občinstvu pristne

Voščene sveče

kilogram po 2 gld. 45 nč

Ha so one sv. če, koje nosijo pretokolirano tvornično znamko, nepokvarjene, jamčim se svoto 1000 kron.

Sveče slebeje vrste za pogrebe in postranske razsvetljavo cerkva dobivaj se po jako nizkih cenah.

Prodajem tudi tamijan za cerkve:

Lacrima najfinejši klgr. po gld. 1.20

običajni „ „ „ 1.60

Grani „ „ „ —.60

Blago pošilja se na vse strani avstro-ogerske monarhije poštino prosto.

ZALOGA POHIŠTVA IN OGLEDAL
Rafaela Italia
Via Malcanton št. 1.
Zaloga pohištva za jedilnice, spalnice in sprejemnice, zimnice in peresnice, ogledal in železnih blaganj, po cenah, da se ni bat konkurence.